

BUỔI CHIỀU CỦA CỪ CÁI

Saint Pol Roux

Vết máu lặn ở chân trời này

Giọt sữa điếm ở chân trời kia

Con người giản dị tung tẩy với ống sáo và sự
thận trọng dưới hình thức một con chó đen, mục
đồng xuống sườn đồi

Tiếp theo là những con cừ cái: Vườn nho lưu động

Đàn cừ thuần khiết làm sao! Trong suốt mùa hè

Này nó như tuyết rắc xuống đồng bằng non trẻ

Thực đơn quý giá của cuộc đời là, ở trên cao ăn
trong chậu và lại xuống đây

Những dự vọng của tôi cũng vậy, được kích
thích bởi song sáo của hy vọng và con chó của
niềm tin, sang nay lên sườn đồi của thần bí và
chạy trốn lên cao hơn những con cừ cái của
than tôi, những con cừ cái của tâm hồn tôi

Nhưng, ở giữa những cánh đồng cây huệ dạ hương, ngôi sao toả mùi thơm bung cháy những chiếc răng

Háu ăn, nó muốn mở móc cài chiếc áo lót màu mỡ

Đó là tại sao đàn cừu tinh thần của tôi, trong giờ cầu kinh Đức Bà, trở về bản than tôi, những sườn thất vọng.

Những con cừu cái ở giữa bầy đàn Và con người giản dị ngủ giữa ống sáo và con chó đen.

VÔ ĐỀ

Maurice Maeterlinck

Và một mai nếu chàng trở lại
Có lời gì nài với chàng đây?
Bảo rằng có kẻ đêm ngày
Đợi chờ chàng đến phút giây hơi tàn

Và nhìn em nếu chàng chẳng nhớ
Mà vẫn còn hỏi nữa thì sao?
Hãy như em gái ngọt ngào
Chuyện cùng chàng, chắc chàng đau khổ nhiều

Và nếu chàng hỏi điều muốn rõ
Chị ở đâu, sao ngỏ cùng chàng?
Đưa dùm chị chiếc nhẫn vàng
Cho chàng rồi cứ khẻ khàng lặng thinh

Và nếu chàng cố tình hỏi gặng
Tại sao phòng vắng lặng không ai?
Chỉ ngọn đèn tắt lịm rồi
Cánh cửa mở gió than dài đêm đêm

Và nếu chàng hỏi thêm câu chót
Chị ra sao trong phút lìa đời
Bảo rằng chị đã mỉm cười
Bởi sợ chàng sẽ sụt sùi khóc thương

ĐOẢN THI

Henri de Régnier

Chỉ một ống sậy con cũng đủ
Để ta làm ngọn cỏ rung rinh
Và cánh đồng xanh
Và nhành liễu rủ
Lại cả dòng suối ngân nga nữa
Chỉ một ống sậy on cũng đủ
Để ta làm rừng lên tiếng vang ca

Những kẻ đi qua từng nghe tiếng đó
Trong đáy hiều, trong tâm tư họ
Trong im lặng và trong cơn gió
Mờ hay rõ
Gần hay xa
Trong tâm tư những kẻ đi xa
Lúc lắng nghe từ đáy long của họ
Hiện đang nghe và còn nghe thâtý nó
Mãi mãi vang ca

Ta chỉ cần
Ông sậy này tay ta hái ở
Suối nước mà tình yêu
Đến lsoi, bữa nọ
Gương mặt nghiêm trang
Khóc hoài nức nở
Đủ để làm thốn thức kẻ đi qua
Làm cỏ rung nước đổ lệ chan hoà
Vá ta nhờ ông sậy đưa hơi thở
Đã làm cả rừng lên tiếng vang ca

NGHỊCH ĐIỆU

Paul-Jean Toulet

Đời là hình hư ảo
N như cái bong trên tường
Vệt ngoằn ngèo bí hiểm
Em vạch trên bước đường

Say anh như tiếng cười
Giống tiếng gươm đao dội
Giọt lệ em giả dối
Lại chiếu soi ánh trời

Chết đâu là bong ảo
Ban đêm em hãy hung
Đừng nghe tiếng tim đập
Nỗi phiền của người dung

THU CA

Paul Claudel

Mùa thu chói loà ánh sang
Ta ra đi từ buổi mai
Mùa thu huy hoàng trắng lệt
Ngân vang xa thẳm bầu trời

Buổi mai là cả ngày hôm ấy
Cả ngày là chất bạc ròn
Không khí bằng vàng tới lúc
Dionée ló sừng trên không

Cả ngày là chất bạc tinh khiết
Và rừng tựa thiên sứ lớn bằng vàng
Tựa thiên sứ vàng đỏ có cây như nền sáng
Cháy bùng lửa trên lửa vàng trên vàng

Ôi mùi rừng ruỗng mục, nực mũi
Ôi mùi khói, nực mũi, và máu tươi hoà cùng
cái chết

Ôi bát ngát vàng hanh nghiêng xuống bông hồng
Của ngày tươi sang nở hoa
Ôi màu cây quế trúc

Và nín im, và vang lên, và nghẹn ngào, và lại trỗi
Ta nghe trong long sâu thăm rừng tàn
Và lại trỗi, và khan khan, và kéo dài, thêm rầu rĩ
Tù và gọi vô tận mệnh mang

Tiếng rầu rĩ của tù và khôn nguị diệu
Vì thời gian đã qua luôn
Qua rồi vì một hôm nay tuyệt diệu
Bởi vật đó đã không còn

Vật đó chỉ hiện một lần, trời hỡi
Một lần ấy rồi thôi
Vì ánh vàng này đó
Vì tất cả ánh vàng khó vãn hồi

Vì buổi chiều này đó
Vì buổi đêm này đó
Vì mặt trăng và chòm Đại Hùng Tinh nọ.

NHỮNG BƯỚC CHÂN

Paul Valéry

Trong im lặng hồn anh
Bước thiêng em khẽ đặt
Hương tới giường rình chờ
Thầm thĩ và lạnh ngắt

Thân bong tuyết bóng tiên
Bước êm em giữ lại
Bao ủa báo trời ban
Từ chân trần mang tới

Đường mời em cong dướn
Sửa soạn chiếc hôn thơ
Nuôi và làm dịu lại
Kẻ ngụ giữa tâm tư

Đừng vội gì âu yếm
Dịu dàng giữa có không
Vì anh sống để đợi
Bước em gieo trong lòng

ĐIỆU NHẢY VÒNG TRÒN

Paul Fort

Nếu tất cả các cô gái trên thế giới nắm tay nhau
Lại thì các cô có thể bao vòng biên cả

Nếu tất cả các chàng trai trên thế giới muốn làm
Thủy thủ thì với thuyền, họ sẽ xếp thành một
Chiếc cầu đẹp trên song nước

Vậy người ta có thể bao vòng thế giới, nếu tất cả
những người trên thế giới sẵn lòng bắt tay nhau.

TRÁI TIM ĐÃ BAO LẦN ĐẬP RỘN

Charles Péguy

Trái tim ước mơ
Trái tim máu thịt
Trái tim bất tuyệt
Trái tim vĩnh hằng

Tim hằng đập bởi
Hy vọng, tình yêu
Có chăng tìm thấy
Bình yên buổi chiều

Tim bị nhào nặn
Nnhư bánh ngày thường
Dxấp bầm bốc dậ
Men nồng yêu thương

Tim hằng đập bởi
Tình yêu hận thù

Tim sẽ không đập

Vì điều đốn đau

Tim chờ hồi tiếc

Ngấn gọn, nhói sâu

Như gánh quá nặng

Chồng lên con tàu

Tim tàu mở máy

Hàng chất đầy khoang

Bỗng tàu tê liệt

Cột buồm gãy tan...

DẤU ẤN

Anna de Noailles

Tôi dựa vững vàng vào cuộc đời
Ôm ghì cứng, chặt nó không ngơi
Trước ngày êm dịu tôi say đắm
Hun nóng vòng ôm siết của tôi

Biển giàu trên thế giới phơi bày
Rối nước lang thang khắp đó đây
Nổi đau mùi vị hăng và mặn
Như chiếc tàu xuyên giữa tháng ngày

Tôi dừng trên những nếp đồi già
Mắt nóng tôi nhìn thấy nở hoa
Và tiếng ve sôi trên nhánh lá
Ấy lời dục vọng cất lên mà

Trên cánh đồng xanh mơn mớn xuân
Hố tên bãi cỏ đón mưa nhuần
Phập phồng cảm giác bay trên cánh
Bong của bàn tay ghé xuống gần

Thiên nhiên, lãnh địa của niềm vui
Thở giữa làng hơi tôi vô hồi
Trên nỗi buồn người ta để lại
Khuôn hình duy nhất trái tim tôi.

CẦU MIRABEAU

Guillaume Apollinaire

Dưới cầu Mirabeau, Sông Seine chảy qua
Và những mối tình ta
Có cần tôi phải nhớ
Niềm vui bao giờ chẳng đến sau nỗi xót xa

Đêm đến, giờ điếm
Ngày đi tôi trụ lại

Tay trong tay cứ để mắt nhìn mặt
Trong khi dưới
Cầu của tay đôi ta trôi qua
Những cái nhìn vĩnh cửu dòng nước quá mệt mỏi
Đêm đến giờ điếm
Ngày đi tôi trụ lại

MẶT TRỜI NÓI THÌ THÂM

Jules Supervielle

Mặt trời nói thì thâm
Khuyến khích ngàn bong tuyết
Yên chết đừng thở than
N như đám mây tan tác

Từ lâu tiếng nói khác
Bảo và khuyến khích tôi
Cả trong ngày rét công
Phải chăng là sức nóng
Đã làm trái đất quay

Vẫn một tấm lòng này
Luôn làm tôi tin tưởng
Trong suốt cả bốn mùa
Bên tai tôi nghiêng xuống
Và thì thâm tên tôi?

THƠ ẨM Ý

Fancis Carco

Mưa rơi gió tạt mau
Trên mái nhà tí tách
Xưa bên em sát cánh
Để giấu niềm khổ đau

Vườn tối cành cây trơ
Thao thức ngộ đèn mờ
Em thở dài mãng nguyện
Cảnh cũ tìm đâu giờ

Anh vẫn còn nghe mưa
Tiếng mưa dào khác xưa...

BÀI HÁT

Saint-John Perse

Ngựa tôi dừng dưới cây đầy chim gáy, tôi huýt một tiếng sáo trong như lời dòng sông hứa hẹn với đôi bờ (lá tươi buổi sang là hình ảnh của vinh quang)...

Chẳng phải là một người đàn ông không thể buồn nhưng dậy trước rạng đông và thận trọng đứng dưới một góc cây già đu đưa, tựa cằm vào ngôi sao cuối cùng tôi nhìn thấy ở dưới đáy trời rỗng không có nhiều sự vật tinh khiết đang hướng về khoái lạc...

Ngựa tôi dừng dưới một gốc cây đầy tiếng chim gù tôi huýt một tiếng sáo trong hơn nữa... Và câu yên linh hồn những ai sắp chết và không nhìn thấy buổi sáng hôm nay. Nhưng người ta đã có tin về nhà thơ anh em với tôi. Chàng đã viết một cái gì thật dịu dàng, và một vài người đã hiểu.

TA CÓ LÝ DO ĐỂ CA NGỢI

Saint-John Perse

...Ôi ta có lý do để ca ngợi

Trán ta dưới những bàn tay vàng vọt

Trán ta, người nhớ chẳng những dòng mồ hôi
chảy trong đêm tối

Giữa canh khuya thoáng trong đêm sốt và một
mùi vị nước mưa

Và những đoá hoa bình minh xanh khiêu vũ trên
diễn trường của buổi sáng

Và những giờ giữa trưa vang âm hơn tiếng mũi
bay, và những mũi tên do biển nhiều màu bắn đi

Ôi! Ta có lý do để ca ngợi

Nơi bến tàu có những con tàu cao chở đầy nhạc

Có những dải đất nhô cao trong biển mọc đầy
cây vang những trái cây gỗ đã vỡ tung... nhưng
ai đã làm gì những con tàu cao chở đầy nhạc đậu
mãi ở bến tàu?

Thắng lợi...! Tức thì

Biển cả tin và ám ảnh bởi những cuộc lãng du vô hình xếp tầng như một vòm trời bên trên các khu vườn đầy những quả vàng, những làng hương thanh nhã hơn, bốc lên những đỉnh cao ngất nguy nga

Lan toả làng hơi của một thời đại khác và do cái mảnh khoẻ duy nhất của cây quế trong vườn của cha tôi ôi lừa mị!

Bao lớp vẫy và áo giáp huy hoàng của một thế giới đảo lộn đã hôn mê

(Ôi! Ta có lý do để ca ngợi! Ôi! chuyện bịa nhân hậu, ôi chiếc bàn dôi dào!)

TA HƠI ĐÂU MÀ BUỒN

Blaise Cendrars

Ta hơi đâu mà buồn
Vi buồn dễ quá
Ngu quá
Tiện quá
Ai chẳng thỉnh thoảng buồn
Thiên hạ đều buồn cả
Ta hơi đâu mà buồn

THIỆU PHỤ

Jean Cocteau

Anh muốn tôi phải làm sao
Làm sao nó thành như thế
Thiếu phụ đang đứng nhìn nghiêng
Mà lại thấy bề mặt nàng

Làm sao nó thành như thế
Một mắt ở bề mặt nàng
Lại hai mắt ở chiều nghiêng
Anh muốn tôi phải làm sao

Anh muốn tôi phải làm sao
Làm sao nó thành như thế
Bề mặt nàng là tấm gương
Phản chiếu chiều nghiêng của nàng.

TRÊN ĐẦU BÀN CHÂN

Pierre Reverdy

Không còn lại gì hết
Giữa mười ngón tay tôi
Một cái bong đã xoá nó
Ở trung tâm
Một tiếng bước chân
Cần phải nén tiếng nói khi lên cao quá
Những ai rên rỉ và không chết
Những ai đi quá nhanh
Chính anh đã hãm lại cái đà tuyệt đẹp
Hy vọng và sự kêu ngạo của tôi bay theo gió
Những chiếc lá rụng
Trong khi những con chim đếm
Những giọt nước
Những ngọn đèn tắt
Đằng sau màn cửa
Đừng nên đi quá nhanh
Sợ làm rạn vỡ tất cả khi gây nên tiếng động mạnh

CÁI CHỤP ĐÈN

Paul Géraldy

Em hỏi anh rồi sao anh chẳng nói
Bởi đây là giờ quang tọng lớn lao
Giờ của nụ cười và khoé mắt
Chiều xuống chiều nay anh yêu em không
biết ngân nào

Sát lại gần anh. Anh cần vuốt ve âu yếm
Nếu em biết những gì dâng trong anh chiều nay
Tham vọng kiêu kì khát thèm dịu dàng và nhân hậu
Nhưng em không hiểu nổi đâu...không nói nữa
là hay!...

Kéo thấp chụp đèn một chút, được không?
Tiện trong bong tối hai trái tim trò chuyện
Để đôi ta nhìn rõ mắt nhau hơn
Khi mọi vật chỉ lờ lờ thoáng hiện

Chiều nay, giờ yêu em anh không nói lời tình tự
Hãy sát gần ngực chạm ngực anh đây

Anh muốn đến lần anh được nâng niu chịu chuộng
Kéo hụp đèn thấp thấp chút nưũa càng hay

Nào. Đừng nói gì, hãy ngoan một tí
Cũng đừng nhúch nhích. thế tốt lắm rồi
Trên mặt anh lướt đôi tay em ấm
Gì nữa? Ai đẩy đừng quấy phá chúng tôi

A! họ mang cà phê đến đây mà?
- Được rồi để đây hãy đi ra
Lẹ lẹ lên thôi!... Đóng giùm cửa nhé!
Chuyện anh nói với em đến đâu rồi nhỉ

Giờ cũng uống cà phê... Em thuận hứ?
Phải rồi em thích thật nóng cơ
Muốn anh phục vụ không? chờ một chút để anh pha
Hôm nay hơi đậm! thêm đường không? một
miếng nhé?

Đủ chưa? muốn anh ném thử không?

Này! Cung cầm lấy tách của cung
Nhưng, tối quá ai mà trong thấy được
Nâng chụp đèn lên một chút đi cung

TRÒ TẠO DỤNG

Paul Éluard

Người chạy tháo than, ngựa quy rồi
Cửa không mở được, bó tay thôi
Chim câm bật tiếng, đành chon cát
Sự lặng im làm chim chết tươi

Một con bướm lượn đậu cành rung
Kiên nhẫn đợi chờ tới tiết đông
Lòng bướm nặng nề cành trĩu xuống
Cuộn vào như một chú sâu cong

Tại sao khóc bông hoa héo quắt
Và tại sao khóc tử đinh hương
Tại sao khóc bông hồng hồ phách
Tại sao khóc cái ý mê mê
Tại sao tìm bông hoa lẫn khuất
Nếu công không được đáp đền chi
Tại thế này thế nọ thế kia

DOMINIQUE ĐÂY RỒI

Paul Éluard

...Em đã đến khi ta quá buồn ta nói được
Đúng là từ em mà ta nói được cuộc đời
Cô bé ta yêu em như một chàng trai
Chỉ có thể yêu được thời thơ nhỏ

Với sức mạnh một quá khứ trong trắng xa xăm
Với lửa của một bài ca không sai một nốt
Ngọc nguyên vẹn và dòng máu đang lần hút
Trong cuốn họng làng môi

Em đã muốn lòng ham sống có than hình
Nó đào vào đêm sâu, nó vượt ve bóng tối
Để làm tan chất bùn và giá lạnh
Như một con mắt sáng long lanh

Cỏ tơ nín cánh bay chim én
Mùa thu trĩu nặng trong cái túi bong đêm
Em đã đến đôi bờ giải phóng dòng sông
Để đưa nó ra tận biển

Em đã tới cao hơn tận cùng nỗi buồn của anh
Mà cái cây đã tách khỏi khu rừng không sinh khí
Và tiếng kêu của nỗi buồn bã hoài ghi tan biến
Trước ánh sang tình yêu của chúng ta

Vinh quang bong tôi và nhường bước cho mặt trời
Sức nặng giảm đi và gánh nặng tươi cười
Vinh quang con đường hầm đã thành đỉnh ngất
Khốn cùng bị xoá tan rồi

Chỗ quen thuộc nơi mà anh đã hoá thành đàn độn
Hành lang không tín hiệu báo ngõ cụt và con mọt
Đã b ừng lên trong ánh lửa rộn tiếng vỗ tay
Vĩnh cửu đã trải bày.

ELSA NGỒI TRƯỚC GƯƠNG

Loui Aragon

Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của chúng ta
Suốt một ngày ngồi trước gương soi
Nàng chảy má tóc vàng tôi ngỡ thấy
Bàn tay kiên nhẫn dập tắt dần đám cháy
Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của chúng ta

Suốt một ngày ngồi trước gương soi
Nàng chảy mái tóc vàng và tôi nói
Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của chúng ta
Dường như nàng đang lơ đãng chơi đàn nhạc
Suốt một ngày ngồi trước gương soi

Nàng chảy mái tóc vàng và tôi nói
Nàng thích dày vò kí ức mình đau nhói
Suốt một ngày ngồi trước gương soi
Muốn làm sống lại những hoa của đám cháy,
không ngồi

Không chịu nói những lời người khác nói

Nàng thích giày vò kí ức mình đau nhói

Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của chúng ta

Thế giới cũng giống chiếc gương này tẻ hại

Ngọn lửa lập lòe bị lượt chẻ đôi

Lửa này soi miền ảm khuất trong ký ức tôi

Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của chúng ta

Như thú nằm đứng ngòi trong tuần lễ

Suốt một ngày ngòi trong ký ức

Nàng nhìn xa trong long gương thấy hiện dần ra

Cái chết của từng tên gây bi kịch của chúng ta

Và ai là người ưu tú nhất trong thế giới này tẻ hại

Tôi không nói tên họ chắc anh cũng đã hay

Và kửa trong những chiều dài hàm nghĩa gì đây

Và tóc vàng khi đến ngòi ở đây

Lặng lẽ một hồi quang đám cháy

HẬU QUẢ

Jean Cassou

Cử chỉ anh vừa rồi
Khiến người nơi cuối đất
Tim tan nát tơ bời

Thư anh vừa mới viết
Gửi ai? Khơi cho ai
Dòng lệ sầu thê tuyệt

Lời nói anh vừa buông
Bay vào đêm bí ẩn
Gieo ác mộng kinh hoàng

Một ý nghĩ vẫn vơ
Đến đâu đó tình cò
Một tâm hồn phải chết

QUE DIÊM

Francis Ponge

Lửa tạo than thể cho que diêm
Một than thể sống với một củ chỉ riêng
Niềm phẫn khởi tiểu sử ngăn ngủi
Hơi bốc lên bung cháy
Mang cho nó đôi cánh và bộ áo: Một toàn thân
một hình thái linh động
xúc động

Thật thần ốc
Chỉ đầu là bốc cháy khi chạm phải sự thật
khắc nghiệt
Và nghe như tiếng sung hiệu chỉ huy
ngọn lửa
vừa mới bén
Lao thẳng, nhanh và buồm nghiêng như một
chiếc tàu buồm
chạy suốt tới cuối que gỗ
- Cực làm sao khi quay mũi

rốt cuộc chỉ còn
đen xì như áo cha xứ

BẢNG CHỮ CÁI

Henri michaux

Trong khi ớn lạnh lúc lâm chung, tôi nhìn sâu
mọi vật như nhìn lần cuối cùng

Chạm phải cái nhìn lạnh giá đầy chết choc này
những cái gì không phải là biển thể biển mất

Dù vậy tôi quất roi chúng, muốn giữ lại trong
chúng một vài cái gì mà ngay cả thân chết cũng
không buồn thả.

Chúng yêu đi và tìm cách thu gọn vào trong một
loại bảng chữ cái, nhưng một bảng chữ cái dung
cho thế giới khác, trong một thế giới không cần
gì cả

Bảng cái đó ta bớt hãy hung vì người ta không
dành giạt được hoàn toàn trọn vẹn ở vũ trụ mà
tôi đã sống

Cứng rắn hơn bởi sự chiếm lĩnh này, tôi chiêm
ngưỡng nó, bất khả chiến thắng, khi máu và sự
mãng nguyện của tôi trở lại trong những tiểu
động mạch và tĩnh mạch, chậm chậm tôi trèo lên
cái sườn mở ra của cuộc đời

TRONG ĐÊM

Henri michaux

Trong đêm

Trong đêm

Tôi đồng nhất với đêm

Với đêm không biên giới

Với đêm

Đêm em, đêm xinh, đêm cung

Đêm

Đêm khai sinh

Làm tôi trọn đầy bằng tiếng tôi kêu

Chiếm lĩnh tôi

Bằng lọn tóc dựng ngược của tôi

Ngươi gợn sóng gợn sóng

Gợn sóng chung quanh

Và toả khói, dày đặc quá

Và gấm rổng

Ngươi là đêm

Đêm nằm đó. Đêm không nguôi ngoai
Và tiếng kèn hiệu của nó
Bãi bờ trên cao, bãi bờ khắp nơi
Bãi bờ thấm hút, sức nặng của nó là vua và
tất cả oằn xuống dưới nó

Dưới nó, dưới mảnh hơn một sợi chỉ
Dưới đêm
Đêm.

TRANG TẬP VIẾT

Jacques Prévert

Hai với hai là bốn
Bốn với bốn là tám
Tám với tám là mười sáu
Đọc lại đi! Thầy giáo bảo
Hai với hai là bốn
Bốn với bốn là tám
Tám với tám là mười sáu
Nhưng kia con chim thất huyền
Bay ngang trên trời
Thằng bé gọi nó
Cứu tao với
Chơi với tao
Chim ơi! Thế rồi con chim bay xuống
Và chơi với thằng bé
Hai với hai là bốn
Đọc lại đi thầy giáo bảo
Và thằng bé chơi
Con chim chơi với nó

Bốn với bốn là tám
Tám với tám là mười sáu
Và mười sáu với mười sáu là bao nhiêu
Chả là gì cả mười sáu với mười sáu
Và nhất là chẳng phải băm hai
Dẫu sao đi nữa
Và chúng bỏ đi
Và thằng bé giấu con chim
Trong tủ nó
Và cả bọn trẻ
Nghe nó ca
Nghe tiếng nhạc
Và tám với tám cũng lại bỏ đi
Và bốn với bốn và hai với hai
Cũng lần lượt chuồn theo
Và một với một cũng chẳng phải là một
chẳng phải là hai

Một với một rủ nhau đi nốt
Và chim thất huyền chơi nhạc

Và thằng bé hát ca
Và ông thầy la hét
Khio nào chúng mày mới thôi đùa giỡn!
Nhưng tất cả những trẻ khác
Đều nghe nhạc
Và cả tường lớp học
Yên lặng sụp đổ
Và các cửa kính trở lại thành cát
mực trở lại thành nước
bàn trở lại thành cây
phấn tẩy trở lại thành vách đá vôi
quản bút trở lại thành chim

KẺ PHỤ TÌNH

Jacques Prévert

Anh có cây đèn
Mà em là ánh sáng
Tim đèn ai đã bán

BÊN CẦU

Pierre- René Favre

Bên cầu em nghiêng mình
Chiều nay ánh quăng lưới
Vớt trong nước bong hình

CHÚ BÉ LẠC QUAN

Jean Tardieu

Ngay từ sớm tôi đã nhìn
Nhìn ra cửa sổ
Thấy lũ trẻ đi qua
Một giờ sau là những người trai tráng
Giờ sau nữa, run rẩy những ông già

Quái! Sao họ chóng già thế nhỉ
Mà mình mỗi lúc một trẻ ra.

CÁI CỬA

Eugène Guillevic

Cửa bập vào gỗ
Gỗ tách hai chiều
Vậy mà
Cửa lại kêu

NHỮNG BỨC TƯỜNG

Eugène Guillevic

Nhìn trong long tường

Ta đâu có thể

Dù đem đập bể

Mặt ngoài vẫn thương

Trong ta trong tường

Giống sao giống quá

Dấu sao được nhìn

Ta cũng yên dạ

GỬI A...

René char

Em tình anh trải bao năm tháng
Là nỗi đau choáng váng đợi chờ
Không gì lạnh lẽo già nua
Cả trong xa lạ hững hờ, cũng không
Khi anh lẩn tránh mịt mù
Cũng như khi trở về cùng bên em

Vận may dày đặc chất nem
Như phòng đóng kín im lìm nhốt ta
Đó là dãy núi nguy nga
Nỗi huy hoàng ép dòn ta nặng nề.
Vâng may! Vui đập trăm bề
Người nào chẳng giấu người kia tơ hào
Đem niềm bí ẩn gửi trao
Mà bí mật chẳng khi nào vãi rơi
Nỗi đau đến tận bên ngoài
Cuối cùng tìm được tách rời phân ly
Thịt da hợp nhất diệu kỳ

Cuối cùng tìm được đường đi nắng ngời
Giữa vùng mây đen tuyệt vời
Rách tan hay lại bồi bồi hiện ra
Vâng may! Anh thấy vậy mà!
Em đã dựng đỉnh cao và cheo leo
Cho hy vọng anh cố trèo
Dù ngày mai sẽ biến vèo mất tâm.

NÓI VỚI LÚC TINH MƠ

Philippe Jaccottet

Đêm chẳng phải như người ta tưởng, là mặt
trái của lửa

Sự phủ định ánh sáng sự sụp đổ của ngày
Mà là bí quyết giúp ta mở mắt ra để thấy
Cái còn lại mà khi sáng tỏ chẳng phơi bày
Khi người giúp việc nhiệt tình của sự nhìn
vắng xa

dưới tán lá của bong tối lại hiển hiện ra
nơi cư ngụ của bong vì ô lét
nơi trú ẩn cuối cùng của người già đời không
tổ quốc

Như dầu ngủ yên trong đèn bồng nhiên bùng
thức le lói lên và thở dưới trăng say
Được mang đến bằng đường chim bay
Em bùng cháy và thì thầm (nhưng nói sao cho được)
nếu điều thì thầm so với tiếng quá ư trong trẻo
Em là ánh lửa sấm trên dòng sông lạnh lẽo
Là chim én vút lên từ cánh đồng

